

ELEMENTA CORSO
DE LA INTERNACIA LINGVO
ESPERANTO

(laŭ la zagreba metodo)

Zlatko Tišljar
Spomenka Štimec
Ivica Špoljarec
Roger Imbert

Zagrebo, 1985

ENHAVO:

1a	leciono	Amiko Marko
2a	leciono	La amikino de Marko
3a	leciono	En kafejo
4a	leciono	Miaj leteroj
5a	leciono	Nova aŭto
6a	leciono	Maja
7a	leciono	Ĉiam malfrue
8a	leciono	Malbela tago
9a	leciono	Planoj pri veturado
10a	leciono	Familianoj kunvenas
11a	leciono	La sentimulo
12a	leciono	Nokta promeno

La **Zagreba Metodo** (El método de Zagreb) es un curso corto para aprender Esperanto, que usa alrededor de las 500 palabras de uso más frecuente, para lograr la fluidez en poco tiempo con un vocabulario pequeño. Tiene una serie de lecturas que sólo usan estas palabras. Son muy buenas para los principiantes.

ALFABETO Y PRONUNCIACIÓN

El esperanto tiene 28 letras (5 de ellas vocales). Cada vocal forma una sílaba. El acento tónico recae en la penúltima sílaba. Todas las letras tienen sonido y se pronuncian siempre de la misma manera. Hay 6 letras especiales adaptadas de la grafía latina: ĉ, ĝ, ĥ, ĵ, ŝ, ŭ.

TERMINACIONES

Los once morfermas gramaticales del esperanto son invariables y facilitan el aprendizaje y la comprensión de la lengua. Son los siguientes:

-o = sustantivo	Ej.: <i>ludo</i>	juego
-a = adjetivo	<i>luda</i>	lúdico
-j = plural	<i>ludoj</i>	juegos
-e = adverbio	<i>lude</i>	lúdicamente
-n = acusativo	<i>ludon</i>	juego (O.D.)
-i = infinitivo	<i>ludi</i>	jugar
-as = presente	<i>ni ludas</i>	jugamos
-is = pasado	<i>ni ludis</i>	jugábamos
-os = futuro	<i>ni ludos</i>	jugaremos
-us = condicional	<i>ni ludus</i>	jugaríamos
-u = imperativo (y subj)	<i>ni ludu</i>	juguemos

UNUA LEClONO: "Amiko Marko"

Marko estas mia amiko. Li estas lernanto kaj sportisto. Li nun sidas en ĉambro kaj lernas. Sur tablo estas paperoj kaj libroj. Ĝi estas skribotablo. La libroj sur la tablo estas lernolibroj.

La patro kaj la patrino de mia amiko ne estas en la ĉambro. Ili nun laboras. Lia patro estas laboristo, li laboras en hotelo. La patrino instruas. Ŝi estas instruistino.

Demandoj:

- Ĉu via patrino estas instruistino?
- Ĉu la patrino de via amiko nun laboras?
- Ĉu la patro de via amiko estas esperantisto?
- Kiu paperoj estas viaj?
- Kiu lernas kaj sidas en via ĉambro?
- Kiu estas viaj amikinoj?
- Ĉu la nomo de via amiko estas Johano?
- Ĉu vi skribas sur la tablo?
- Kio estas vi?
- Ĉu via patro estas instruisto?
- Ĉu libro de via patrino estas en via ĉambro?
- Kio estas sur via tablo?

DUA LEClONO: "La amikino de Marko"

Marko havas amikinson. Ŝia nomo estas Ana. Ŝi estas juna kaj bela. Ana kaj Marko estas geamikoj.

Ana venis al la hejmo de Marko.

- Bonvolu eniri, amikino.

- Saluton Marko. Kion vi faras?

- Saluton. Mi legis, sed nun mi volas paroli kun vi.

Ĉu vi havas bonan libron?

- Jes, mi havas. Mi ŝatas legi nur bonajn librojn. Ĉu vi volas trinki kafon?

- Jes. Ĉu viaj gepatroj kaj gefratoj estas en via hejmo?

- Ne. Jen la kafo, ĝi estas ankoraŭ varma. Mi nun kuiris ĝin.

- Dankon. Mi povas trinki ankaŭ malvarman kafon.

Marko rigardis la belajn okulojn de Ana. Mi vidas, ke li amas ŝin.

Demandoj:

- Kion vi faras nun?
- Kian kafon vi ŝatas, varman aŭ malvarman?
- Kiajn okulojn havas via amikino?
- Kiu amas kiun?
- Kian hejmon havas via bona amiko?
- Kiun vi povis vidi en granda hotelo?
- Al kiu vi volis paroli pri via mono?
- Ĉu vi ŝatas doni multan monon al viaj geamikoj?
- Ĉu vi venos al la hejmo de via amiko?
- Kiu donis al vi monon?
- Kian demandon vi faris al via frato?
- Ĉu vi volas lerni kun hotelisto?

TRIA LECIONO: “En kafejo”

Ana kaj Marko longe parolis antaŭ la lernejo. Poste ili ĝoje iris tra la strato. Estis varma tago. Ili vidis kafejon kaj en ĝi kukojn.

- Ni eniru kaj manĝu - diris Marko.
- Ĉu vi havas sufiĉan monon?
- Kompreneble, mi havas cent eŭrojn.
- Ho, vi estas riĉa!

La kelnero alportis multajn kukojn. Ili manĝis kaj post la manĝo la kelnero denove venis.

Marko serĉis en unu loko... serĉis en alia... Lia vizaĝo estis malĝoja. Fine li diris per malforta voĉo:

- Mi ne havas monon.

Kio okazis poste? Ĉu vi scias?

Demandoj:

- Ĉu vi havas sufiĉan monon?
- Kie vi longe parolas post Esperanto-kurso?
- Ĉu vi havas mil dolarojn en banko?
- Per kia voĉo vi parolas?
- Kie vi parolis longe?
- Kiel vi kantas en la lernejo?

- Kiuj viaj amikoj povas multe paroli pri lingvoj?
- Kion vi scias fari en via kuirejo?
- Kion vi manĝis en la restoracio?
- Ĉu ŝia domo estas en via strato?
- Kie estas malnova trinkejo?
- Kiel vi komprenas la diron de via instruisto?

KVARA LECIONO: “Miaj leteroj”

Marko skribis al mi belan leteron. Ĝi estis vera amletero. En la letero estis ankaŭ lia foto. Kiam mi revenis el la lernejo, mi volis ĝin denove legi. Mi rapide eniris en mian ĉambron. Tie staris mia fratino Vera antaŭ mia tablo kaj legis mian leteron. En ŝia mano estis ankaŭ la foto.

Mi diris kolere:

- Kion vi faras tie? Ne legu leterojn de aliaj!

Mia fratino fariĝis ruĝa. La foto falis el ŝia mano sur la tablon kaj la letero falis ankaŭ. Ŝi diris:

- Pardonu... mi serĉis mian libron...

- Sed vi bone scias, ke viaj libroj ne estas sur mia tablo. Ankaŭ ne en mia ĉambro! Redonu la leteron al mi.

Ŝi ricevis bonan lecionon: ŝi ne plu legos leterojn de aliaj.

Ankaŭ mi ricevis lecionon: mi devas bone fermi la pordon de mia ĉambro.

Demandoj:

- Ĉu vi ŝatas legi leterojn de aliaj?
- Ĉu oni trinkas bonan kafon en via kafejo?
- Ĉu vi fariĝas ruĝa kiam vi koleras?
- Kiam vi aŭdos la tutan lecionon, ĉu vi fariĝos trankvila?
- Kiom multaj viaj geamikoj havas vian foton?
- Kien vi iros post la leciono?
- Kiam vi revenis en la lernejo?
- Kiun pardon vi devas malfermi kiam vi volas manĝi?
- Kiam vi ricevis leteron de via fratino?
- Kien iris du poŝtistoj kiujn vi vidis sur la strato?
- Ĉu vi volas montri al mi ŝan foton?
- Kien oni metas librojn kiam oni ne plu legas ilin?

KVINA LECIONO: "Nova aŭto"

Sinjoro Rapid, amiko de Marko, eniris vendejon de aŭtoj. Tie li vidis belan sinjorinon, kiu plaĉis al li. Vendisto venas al li. Sinjoro Rapid demandas:

- Kiu aŭto estas la plej bona?
- Tiu ĉi estas la plej bona el ĉiuj.
- Ĉu ĝi estas rapida?
- Ĝi estas pli rapida ol aliaj.
- Ĉu ĝi estas ankaŭ forta?
- Ho jes, ĝi estas tre forta.
- Certe ĝi estas multekosta?
- Kompreneble, ĝi estas la plej multekosta el ĉiuj.
- Dankon, bedaŭrinde mi ne aĉetos novan aŭton, ĉar mia malnova aŭto estas la plej malmultekosta el ĉiuj. Mi ankoraŭ veturos per ĝi.

Dum li tion diris, li denove rigardis la belan sinjorinon. Sed la vendisto diris:

- Estos pli bone, ke vi ne rigardu tiun ĉi sinjorinon. Ankaŭ ŝi estas multekosta. Mi scias, ĉar mi estas ŝia edzo.

Demandoj:

- Kiu libro estas via plej multekosta libro?
- Kial vi aĉetis ĝin?
- Ĉu vi havas pli multajn problemojn kun viaj gepatroj aŭ kun Esperanto?
- Kio plej multe malplaĉas al vi en la nuno?
- Kial via amikino neniam havas sufiĉan tempon?
- Kial vi sendis al mi la libron?
- Kiu estas pli bona fotisto, ĉu vi aŭ via plej bona amiko?
- De kiu vi ricevis tiun grandan libron?
- Kiam estis la plej bela tempo de via vivo?
- Kie oni povas aĉeti bonan seĝon?
- Kiujn aŭtojn vi ŝatas rigardi en tiu ĉi strato?
- Kial vi vendis vian plej bonan tablon?

SESA LECIONO: "Maja"

Maja estas beleta junulino. Ĉiuj ŝiaj geamikoj amas ŝin. Antaŭ tri tagoj malbono okazis: sur strato aŭto faligis ŝin.

Maja malsaniĝis kaj havas altan temperaturon. Ŝia patrino diris, ke ŝi devas resti hejme. Morgaŭ ŝi vokos doktoron.

La doktoro venis je la naŭa horo por helpi al Maja.

- Diru "A" ... montru viajn manojn ... montru viajn piedojn... malvestu vin!

La doktoro ĉion bone rigardis kaj fine diris:

- Unu semajnon restu hejme kaj... ne iru sub aŭton. Trinku multan teon matene kaj vespere. Mi deziras, ke vi estu trankvila. Post unu semajno vi fartos pli bone. Mi venos por revidi vin.

- Sinjoro doktoro, ĉu mia bonega amiko Karlo povas veni vidi min?

- Hm, jes... jes. Li povas veni... sed ankaŭ li estu trankvila.

Demandoj:

- Je kioma horo venis viaj geamikoj al via domo?
- Ĉu vi rimarkis, ke la doktoro estis terura burokrato?
- Kiu estas via plej kara amiko?
- Kio estas la plej necesa en la vivo?
- Ĉu hieraŭ en via lando, oni rimarkis sateliton?
- Kiel vi fartas nun?
- Kiel nomiĝas tiu doktoro kiu venis helpi al vi?
- Kiam vi rimarkis ke vi estas malsana?
- Kial vi deziras, ke multaj personoj vidu vin?
- Kion vi pensas pri veturo al malproksima lando?
- Ĉu vi volas helpi al aliaj personoj?
- Kion vi pensas kiam vokas vin policisto?

SEPA LECIONO: "Ĉiam malfrue"

Marko dormis matene tre longe.

Kiam li vidis la sunon, subite li eksaltis. Ĉiam li malfruas, kiam li devas iri al lernejo. Li scias, ke la instruistino malŝatas tion.

Sed hodiaŭ li ne volas malfrui. Li rapide metis la vestaĵon. Rapidege li trinkis la kafon. Poste kun la libroj en la mano li kuris kaj saltis laŭ la strato. La homoj rigardis lin kaj diris: "Kia malsaĝa knabo!"

Baldaŭ li estis antaŭ la lernejo. Li volis eniri en la lernejon, sed li ne povis. Ĝi estis fermita. Li vidis nek instruiston nek gelernantojn.

Li eksidis antaŭ la lernejo kaj pensis: kio okazis?

- Diable, nun mi memoras! Hodiaŭ estas dimanĉo!

Demandoj:

- Ĉu vi mem legis la libron?
- Kiu aŭdis la tutan novaĵon?
- Kial vi nek skribis nek telefonis al via maljuna patrino?
- Kial vi ekridis post tiu novaĵo?
- En kiu tago vi ricevis tiun poŝtaĵon?
- Kiel vi eksciis pri Esperanto?

- Kiujn geknabojn vi memoras kiam vi expensas pri la antaŭaj tempoj?
- Kiun vi atendos morgaŭ?
- Kian akvon oni devas trinki se oni volas resti sana?
- Kiam vi foriras al via poŝtejo?
- Ĉu vi mem povas fari novan aŭton?
- Kie loĝas tiu familio kiun vi atendis dimanĉon?

OKA LECIONO: “Malbela tago”

Hodiaŭ mia patrino estis tre maltrankvila. Mi venis el la lernejo kaj raportis al ŝi, ke mi ricevis malbonan noton. Ŝi diris: Knabaĉo, vi devas pli multe laborigi vian kapon. Kiom da malbonaj notoj vi havas?

Mi estis malĝoja.

- Iru en vian ĉambron kaj lernu! - Ŝi diris.

Mi sidis en mia ĉambro, sed mi povis nek lerni nek legi. Miaj pensoj estis ĉe ludo kun miaj amikoj kaj ĉe sporto.

Mi diris al mi mem: ĉu mi estas tiom malsaĝa, kvankam mi lernis multe?

Tiam la patrino eniris la ĉambron kaj aŭdis miajn vortojn. Ŝi tuj respondis:

- Ne, mia kara, vi ne estas malsaĝa. La problemo estas, ke vi devas lerni multe pli. Tiam vi ne havos nur malbonajn notojn.

- Ankaŭ nun mi ne havas ilin. Mi havas bonan noton pri muziko - mi diris.

- La patrino subite ekridis. Tio denove plibeligis mian tagon. Sed la problemo tamen restis.

Demandoj:

- Kiu purigis la domon?
- Ĉu tiu informo dolorigis vin?
- Kiu aperigis la novaĵon en la radio?
- Ĉu vi transigis la monon al la banko aŭ ĉu la mono restis ĉe vi?
- Kiom da glasoj da vino povas trinki forta homo?
- Kiu ordigis la ĉambron en kiu vi loĝas?
- Kiu purigas la stratojn post kiam ili malpuriĝas?
- Kiom ofte vi ricevas leterojn?
- Kie vi sentas doloron?
- Kiun timigis la hundo antaŭ kelkaj tagoj?
- Kiom da jaroj vi havas?
- Kion vi sentas kiam vi trinkas vinaĉon?

NAŬA LECIONO: "Planoj pri veturado"

Petro kaj Maria volis vojaĝi al alia lando en libertempo. Ili decidis iri al Italio, bela lando kun malnovaj urboj kaj aliaj belaĵoj. Ili estis feliĉaj:

- Kie estas mia vestaĵo? - ŝi demandis.
- Ni ne forgesu kunporti la libron por lerni Esperanton. Ni povus komenci jam en la vagonaro.
- En la vagonaro ni nenion faros, kara Petro. Ni veturos per aŭto. Mi havas sekreton: mia riĉa onklo Bonifacio plenumis mian deziron kaj donis al ni sian aŭton por uzo. Ĝi jam staras antaŭ la domo.
- Sed mi devas diri...
- Nenion diru, karulo, ni eksidu en la aŭton kaj veturu al Italio.

Petro kaj Maria sidis en la aŭto. Ankaŭ la vestaĵoj estis en la aŭto. Sed ili ankoraŭ sidadis kaj atendis.

- Do, karulo - ŝi diris - kial ni ne ekveturas?
- Karulino, ankaŭ mi havas sekreton. Mi veturigus la aŭton, sed mi ne scias. Mi neniam lernis tion.

Demandoj:

- Ĉu mono aŭ sano mankas al vi?
- Kial vi ne rajtas veni kun mi?
- Nekredeble. Ĉu vi tion ne sciis?
- Kial vi kredis nek min nek lin kiam mi diris al vi la novaĵon?
- Rakontu al mi pri viaj planoj?
- Ĉu vi kredus al viaj geonkloj se ili dirus, ke morgaŭ vi veturos al Havajo?
- Kien vi vojaĝis per vagonaro?
- Kiajn ideojn vi rakontus al la prezidanto de via lando?
- Kiom da vortaroj vi havas en via hejmo?
- Kiam vi sunumas, ĉu vi estas feliĉa?
- Kiamaniere vi povas kontraŭagi la malpurigon de la arbaroj?
- Kie estas la domo de via kara amiko?

DEKA LECIONO: “Familianoj kunvenas”

- Kiel rapide pasas tagoj! Morgaŭ estas la naskiĝtago de via patro, Marko. Alvenos kelkaj familianoj kaj geamikoj. Ĉu vi bonvolus iom helpi? Trovu iomete da tempo almenaŭ por ordigi vian ĉambron. Mi ŝatus kuiri ion bonan. Por la naskiĝtaga kuko mankas lakto en la hejmo. Necesas havigi iom da manĝaĵo el vendejo...

- Bone, mi aĉetumos por la naskiĝtago. Sed anstataŭ sidi kaj manĝegi kun neinteresaj familianoj, mi ŝatus ekskursi kun klubanoj.

- Kun kiuj klubanoj? - diris la patrino kaj ĵetis iajn paperojn en paperujon.

- Morgaŭ frue kunvenas anoj de mia sporta klubo.

- Sed, kara mia, ĉu ĝuste morgaŭ vi devas foresti? Ĉu vi ne intervidiĝas kun viaj samklubanoj tri foje semajne?

- Ĉu mi rajtas ion proponi? Mi kunmanĝos kun la familianoj. Sed en la dua parto de la tago mi foriros kun miaj geamikoj. Post la kuko Maria kaj Petro certe parolos pri la malsukcesa veturado per aŭto. Malinterese! Mi ne plu volas tion aŭdi! Kial ni ne havas iun ideoriĉan onklon Bonifacion en nia familio?

La patrino ridetis je liaj vortoj. Ŝi scias, ke Marko iom tro parolas hodiaŭ.

- Kara Marko, ne sufiĉas nur riĉeco de ideoj. Necesas ankaŭ plena monujo por realigi ilin.

La patrino post iom da silento daŭrigis:- Nu, antaŭ kelkaj minutoj telefonis Ana, ke ankaŭ ŝi vizitos nin morgaŭ. Ŝi tre ŝatas dolĉajn kukojn, kvankam ŝi atentis por ne dikiĝi.

Tuj Marko ŝanĝis la opinion. Sen Ana dum la ekskurso li estus tre soleca.

- Patrino, tiuokaze mi tamen pasigos la morgaŭan tagon hejme.

Demandoj:

- Ĉu vi ŝatos revidi viajn familianojn?
- Kial vi ne realigis viajn planojn?
- Ĉu vi ne vidis, ke ĉio ŝanĝiĝis?
- Kie troviĝas tiu urbeto?
- Ĉu oni ĉiam same sentas la belecon de la vivo?
- Kien vi iros ekskursi dimanĉon?
- Kiu proponis al vi iam supreniri la pomujon?
- Kie en via urbo eblas ŝanĝi monon?
- Kion vi opinias pri universaleco de Esperanto?
- Kiom da lakto troviĝas en via laktujo?
- Kiam vi naskiĝis kaj en kiu urbo?

DEKUNUA LECIONO: “La sentimulo”

Estis vespero en Venecio. Centoj da homoj plenigadis la Sankt-Markan placon. Junuloj kaj militistoj, maristoj de sur ŝipoj, elstaraj sinjorinoj kaj junulinoj, alilandaj vojaĝantoj, ĉambristoj kaj gondolistoj - ĉiuj moviĝis al la urbomezo. Iom plue, sed ne malproksime de la maro troviĝis malgranda placo. Fine de ĝi, proksime de la maro, staris homo. Laŭ la vestaĵo oni facile povis ekscii, ke li estas gondolisto de iu riĉulo. Seninterese li rigardis la ĝojan hommulton. Subite rideto lumigis lian vizaĝon, kiam li ekvidis mariston, kiu alvenis el la flanko de la maro.

- Ĉu tio estas vi, Stefano? - ekkriis la gondolisto. - Ĉiuj diras, ke vi falis en la manojn de la Turkoj.

- Vere. Ni renkontis unu el iliaj ŝipoj. Ĝi sekvis nin dum pli ol unu horo. Sed ne estas facile iri pli rapide ol nia ŝipo. Do, kiaj novaĵoj estas tie ĉi en Venecio?

- Nenio interesa - nur granda malfeliĉo por Pietro. Ĉu vi konas Pietron?

- Kompreneble, ke mi konas.

- Granda ŝipo subakvigis lian gondolon.

- Kaj kio pri Pietro?

- Lia gondolo subakviĝis. Okazis, ke ni troviĝis proksime, tiel ke Ĝorgo kaj mi prenis Pietron en nian gondolon. En la sama tempo mia estro subakviĝis por helpi junulinon, kiu preskaŭ jam mortis kun sia onklo.

- Ho, tie estis junulino - kaj onklo?

- Lin ni ne povis helpi. Estis grava homo. Sed kio vin alvenigis en Venecion, amiko mia?

La maristo rapide ekrigardis sian amikon kaj komencis diri:

- Do, vi scias Ĝino - mi alportis...

La gondolisto subite haltigis lin. "Vidu!" - li diris. Tiam iu homo pasis apud ili. Li ankoraŭ ne estis tridekjara kaj lia vizaĝo estis senkolora. Lia iro estis certa kaj facila. Lia vizaĝo estis malĝoja.

- Jakopo - diris Ĝino, kiam li ekvidis la homon - oni diras ke multaj gravuloj donas sekretajn laborojn al li. Li scias tro da sekretoj. Kaj tial ili timas sendi lin en malliberejon - diris la maristo kaj dum li parolis, li montris la domegon de la Doĝoj.

- Vere, multaj gravuloj bezonas lian helpon - diris Ĝino.

- Kaj kiom ili pagas al li por unu mortigo?

- Certe ne malpli ol cento monerojn. Ne forgesu, ke li laboras por tiuj, kiuj havas sufiĉe da mono por pagi al li. Sed, Stefano, en Venecio estas aferoj, kiujn estas pli bone forgesi, se vi volas trankvile manĝi vian panon.

Estis iom da silento kaj poste la gondolisto denove ekparolis.

- Vi venis ĝustateme por vidi ŝipkuron.

- Ĝino, iu diris malforte proksime de la gondolisto.

- Sinjoro?

Don Kamilo Monforte, la estro de Ĝino senvorte montris al la gondolo - Ĝis la revido - diris la gondolisto kaj prenis la manon de sia amiko.

*(El la libro "La sentimulo" de J.F. Cooper.
Adaptis Roger Imbert)*

DEKDUA LECIONO: "Nokta promeno"

Sinjoro Pipelbom estis alta, dika peza kaj larĝa. Tio donis al li havindan korpoforton kaj lia grandula aspekto ludis ne etan rolon en la fakto, ke la plimulto el la homoj, se ne lin timis, certe respektis kaj almenaŭ pripensis antaŭ ol decidi malkontentigi lin.

Sed tio, kio estas ofte utila dumtage, prezentas per si malplaĉan ĝenon dumnokte en loko arboplena. Ĉefe kiam oni devojiĝis kaj ekstervoje iraĉas en nehoma sovaĝejo.

La dika, peza, alta, larĝa korpo ne sukcesis pasi senbrue inter la arbetoj; krome tuŝi la naturaĵojn ĝenerale malsekajn, meze de kiuj li facile paŝis, estis travivaĵo ne malofte doloriga kaj ĉiam malagraba. Ju pli li antaŭen iris en la ĉe-kastela arbaro - des pli Adriano Pipelbom malŝatis la noktan naturon.

Viro kun okuloj, kiuj kapablis bone vidi en la mallumo, rigardis la malfacilan iron de nia industriisto. Li ridetis. Apud tiu viro, en vestaĵo de policano, staris alia persono, en simila vestaĵo. Ĉi-lasto estis virino.

"Ni iru", la viro diris mallaŭte en la orelon de sia kunulino. "Nun estas la ĝusta momento."

Ambaŭ paŝis direkte al la alta, larĝa, peza, dika persono. Ili zorgis fari kiel eble plej malmulte da bruoj. Junaj, facilmovaj, ili preskaŭ sukcesis.

En ĉi tiu aĉa situacio, kie arboj sovaĝe ĵetis siajn malsekajn branĉojn rekte en la vizaĝon de la industriisto, kie multpiedaj bestetoj prenis liajn piedojn por promenejo, kie naturo faligis lian piedon plej dolorige en kavon plenan de akvo aĉ-odora,

Adriano Pipelbom rapide alvenis al la penso, ke oni devas ĉi tie esti preta por iu ajn malplaĉa renkonto. Ion ajn li efektive atendis, krom homa voĉo. Kiam do voĉo aŭdiĝis tuj proksime, li faris ek mire belan surlokan salton, kiu movis lian koron, ŝajne, supren ĝis la buŝo.

"Kio?" li diris, kun la provo sensukcese rekapti iom da trankvilo.

Sed la lumo de lampeto, kiun oni direktis rekte al liaj okuloj, malhelpis la repaciĝon. Krome, ŝajnis al li, ke la homforto, kiu tenis la lampon, surhavas vestojn policajn.

"Kion vi faras ĉi tie?" sonis la aŭtoritata voĉo.

"Mi... mi... nuuuuu... eee..." fuŝparolis Pipelbom.

"Bonvolu paroli iom pli klare" La alia diris eĉ pli gravtone.

"Haha!" Vi promenas en la bieno de la grafino de Montokalva, meze de la nokto! Ĉu la grafino vin invitis? Ĉu ŝi scias pri via ĉeesto ĉi tie?

"N... nu... n... ne. Mi..."

"Mi do devas peti vin min sekvi." kaj li klarigis, ke ekde la fuŝa provo kapti la grafinon fare de teroristoj la polico kontrolas atente, kio okazas en la ĉirkaŭaĵo de la kastelo.

Al la industriisto ŝajnis, ke lia koro ĉi-foje falis ĝis liaj piedoj. Li sciis, ke ne nur malfacile li povos trovi akcepteblan klarigon pri sia ĉeesto, kaj la ideo, ke la grafino ĉion scios, perdigis al li la malmulton da espero, kiu restis post la unuaj vortoj de la policano.

(El la romano "Ili kaptis Elzan" de Claude Piron)